

Amb veu de dona

Claire Santamaría de Cabré publica una guia de bons costums per als pares d'avui

“Sabràs qui sóc per la meva carpeta vermella.” Amb la seva carpeta vermella va parar el cotxe davant la Plaça de l’Estació de Castelldefels per a dur-me al santuari de casa seva. Madame Cabré, com se la coneix pel seu cognom de casada, ha buidat la seva memòria en un manual dirigit als pares, als quals veu més necessitats que mancats d’interès.

Jesús Martínez
Castelldefels

F: Jesús Martínez

Madame Cabré sembla que duu un d’aquests avisos de “fràgil” de les pertinences que s’acaronen en les mudances estivals. Ho penso mentre redueix la velocitat del seu Clio en cada pas de zebra que ningú creua. Va néixer l’any 1931 a Montbrison, una localitat propera a Lyon, en una família burgesa de comerciants per part materna que la va matricular als millors col·legis de l’època. Lucie, la seva mare, va habitar a les seves filles al caràcter de les lluitadores de la postguerra. “A mi em van ensenyar a resistir.” Lucie els repetia, una vegada darrera l’altra, allò que nosaltres hem injuriat tant que se’ns ha passat per alt: “No parlar amb la boca plena, respectar als grans, portar-se bé...”. De pare espanyol, amb la pell dels vells samaritans que per humils són sempre savis, Madame Cabré va decidir estudiar Filologia Hispànica. Va viatjar a Barcelona, acceptant la invitació d’una de les seves germanes que en aquells dies vivia a la ciutat dels serens, i aquí es va desmaiar per un amor consentit. Va arribar a l’ensenyament com a

mitjà de subsistència, però entre les criatures de tres a 11 anys va trobar la vocació dels forjadors. L’any 1954, un any després de contraure matrimoni amb Sebastià, un català de soca-rel que treballava com a personal civil al port, a la base de l’exèrcit nord-americà, es va presentar al Liceu Francès disposada a obtenir el Certificat d’Aptitud Pedagògica. Va carregar tan bé les tintes que, després del qüestionari definitiu, l’inspector va veure en ella un ànima indeleble, i la va encastellar a les pissarres més altes. El 1969, per a poder practicar la seva pròpia pedagogia, va fundar l’École Bon Soleil, a Gavà, en un paratge desolat i tapiçat de pells de culebra, prop de l’autovia de Castelldefels. “Hi havia tant de sol que li vam posar aquest nom. Vam començar amb 12 nens. El lloc era tercermundista: sense clavegueres, sense telèfon, s’embarrava quan queien quatre gotes..., però els nens eren feliços.” Quan ella es va jubilar, el 1997, l’escola era ja una institució sòlida i de prestigi. Va deixar les cordes de la direcció a Joséphine, la seva nora, que havia crescut

amb el sentit del deure que la seva mentora li havia inculcat, mentre que Antonio, fill de Claire i espòs de Joséphine, seguia els passos del pare i s’ocupava de la burocràcia. Ambdós han convertit l’École Bon Soleil en el que actualment és el Collège Bon Soleil: una institució pedagògica amb 1.200 alumnes i unes instal·lacions que ocupen 25.000 metres quadrats. “Els mestres no només instruïm, eduquem. I l’educació és insistir. L’aprenentatge ha d’èsser amb normes, però aquestes no són innates en els nens. El primer responsable de transmetre-les és la família, i, després, l’escola.” Madame Cabré, convençuda de que havia de preparar les noves generacions per a afrontar un futur cada vegada més dur, veia com la societat s’agomorrava: “Sense voler generalitzar, hi ha mitjans de comunicació que inciten a la permissivitat, desestructuren les famílies i buiden d’autoritat la figura dels pares”. Els exemples no són baladí: “És fonamental saber menjar correctament, i rentar-se les mans abans, per descomptat. No és

només una qüestió de bon gust, és també d’higiene i respecte a qui comparteix taula amb tu. Cal apostar pel mèrit, la constància i la voluntat d’ajudar al nen a frenar les seves pulsions en determinades circumstàncies. Un nen ha de saber usar les paraules màgiques “gràcies” i “per favor”. I ha d’entendre que les joguines que ja no usa les pot aprofitar un altre nen, i que compartir el seu entrepà amb un captaire no és una qüestió religiosa, sinó que té a veure amb el sentiment de bondat, l’elegància de l’esperit i la compassió pròpies del ser humà”. *Quiero ser mayor*, de venda en llibreries, és un oportú regal perquè les àvies el posin en mans dels seus fills, ja pares, potser desorientats per l’educació dels seus. “De fet, més de 100 preocupades àvies, mares dels meus exalumnes, l’han llegit.” Madame Cabré no té el desdeny dels secretaris d’Estat, i la seva màxima és tan humana com el Marc Aurelio de *A mi mateix*: “Tots han d’arribar al màxim de les seves possibilitats, al seu sostre d’èxit”. Ha estat condecorada amb la medalla de *Palmes Académiques*

de França en reconeixement al seu magisteri. Abans que els seus nadons saltessin a la Universitat, aquesta institutriu els reunia a l’aula magna, tal si fos la directora McGee de l’institut Rydell de Grease: “Per molts títols acadèmics que atresoreu, si no teniu do de gents, mai avançareu”. Com transmetre aquest do, aquest savoir-faire als nens de cinc a 12 anys és el que ens ofereix Claire en *Quiero ser mayor o cómo ejercer de padres sin sufrir ningún infarto*.

Entrevista a Claire Santamaría de Cabré

مقابلة مع السيدة كلير سانتاماريا دي كابر

Amsawar akid Claire Santamaría de Cabré

Interview with Claire Santamaría de Cabré

Un entretien avec Claire Santamaría de Cabré